

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.245/2024/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Szepesházi Péter ügyvéd (cím10) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a hivatal (Cím9, ügyintéző: meghatalmazott1 osztályvezető) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen fegyelmi felelősség iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 21.M.70.231/2023/18. számú ítélete ellen a felperes által 19. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. szeptember 12-én meghozott 21.M.70.231/2023/18. számú ítéletével a keresetet elutasította és megállapította, hogy a 10.000 forint illetéket az állam viseli.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes az alperes szervezeti egységével, a bírósággal (a továbbiakban: bíróság) állt igazságügyi alkalmazotti szolgálati jogviszonyban bírósági ügyintéző (tisztviselő) munkakörben. A felperes felett a munkáltatói jogkört a

bíróság elnöke gyakorolta, közvetlen felettese a bíróság csoport csoportvezető bírāja, tanú2 volt.

[3] A felperes 2017-től a Szakszervezete bíróság helyi alapszervezeti vezetőségi tagja, ezen tisztségén túl igazságügyi alkalmazottként többször észrevételeket fogalmazott meg a saját és az igazságügyi alkalmazottak munkakörülményeivel, munkaköri feladataival, a munkaszervezéssel kapcsolatban.

[4] A felperes munkaköri leírása rögzítette, hogy a kezelőirodától az átadókönyvekkel átveszi, illetve átadja az elintézendő és a már elintézett iratokat, a bírónál lévő iratokhoz szereli a kezelőiroda által bemutatott utóiratokat és tértivevényeket, emellett köteles teljesíteni a csoportvezető mint közvetlen munkahelyi felettes, a csoportvezető melletti irodavezető és a bíró által adott, a munkaköri leírásban fel nem sorolt egyéb feladatokat.

[5] A bíróság csoportban az ügyintézési határidő megtartása és a hatékony feladatellátás érdekében TEAM rendszer működött. Ebben bírósági titkárok, ügyintézők és további igazságügyi alkalmazottak végezték a peren kívül ellátható feladatokat. A felperes bírósági ügyintézőként titkár mellett, tanú1 bírósági ügyintéző titkár1 mellett és a 2023. február 15-től kinevezett – emiatt betanuló – bírósági ügyintéző titkár2 mellett végezte feladatait. A csoport vezetőjének szóbeli utasítása alapján bírósági ügyintéző betanításában a felperesnek kellett közreműködnie.

[6] A TEAM rendszerben a távollévő bírósági ügyintézőt a többi ügyintéző, a távollévő titkárt a többi titkár helyettesítette. A helyettesítés magában foglalta munkaköri feladatként az iratok átvételét és az áttekintést követően azok különböző szempontok szerinti (így például: soronkívüliség) válogatását, majd elintézését.

[7] A felperes a 2019. évi teljesítményértékelésében 98 %-os értéket, ezzel „Kimagasló” teljesítményszintet ért el, ezen belül a „magatartási, viselkedési szabályok”, „munkakörnyezet rendezettsége”, „stressztűrés, pszichés terhelhetőség” szempontokra 90 %-os értéket kapott. A 2022. évi teljesítményértékelésében a felperes súlyozott eredményként 99 %-os értéket, „Kimagasló” teljesítményszintet ért el, ezen belül a „szakmai, igazgatási utasítás betartása” és az „együttműködési készség” szempontokra 95 %-ot kapott.

[8] tanú1 bírósági ügyintéző 2023. március 3. napjától március 15. napjáig keresőképtelen volt, ezért helyettesítését a csoport TEAM rendszer titkárainak és bírósági ügyintézőinek kellett ellátniuk; a felperes és bírósági ügyintéző helyettesítette, erre a csoport vezetője kifejezetten utasította a felperest.

[9] 2023. március 3-án (pénteken) titkár1 kérdésére, miszerint mi lesz a távollévő bírósági ügyintéző iratainak a feldolgozásával, a felperes azt a választ adta, hogy „leszarom, amint lesz időm, azt megcsinálom”. 2023. március 6-án (hétfőn) a felperes felszólította bírósági ügyintézőt, hogy ne vegye át a távollévő ügyintéző iratait, mert el fog úszni a saját ügyeivel is. Ugyanezen a napon a délutáni órákban a felperes észlelte, hogy bírósági ügyintéző mindezek ellenére át akarta venni a távollévő bírósági ügyintéző iratait, ezt azzal próbálta megakadályozni, hogy indulatosan kikapta kolléganője kezéből a tollat és nyomatékosan, mérgesen ismételve azt mondta, hogy ne vegye át az iratokat, mert el fog úszni a saját ügyeivel. Ezt követően titkár1 számonkérte a felperest, hogy miért hívja fel bírósági ügyintéző az iratok átvételének megtagadására, ebből hangos vita alakult ki az említett személyek és további bírósági titkárok között.

[10] A csoport vezetője 2023. március 8-án a történetekkel kapcsolatban csoportvezetői megbeszélést tartott, ezen a felperes úgy nyilatkozott, hogy „valóban mondtam bírósági ügyintézőnek, hogy ne vegye át a postát, mert az nem az ő feladata, hanem a titkáré. Kivettem a kezéből a tollat, mert mérges voltam”. A helyettesítés visszautasítását a felperes azzal indokolta, hogy „a fizetésem kevesebb mint a tavalyi évben volt, kevesen vagyunk és a munka egyre több, a saját munkámat elvégzem, de nem helyettesítek négy-öt embert”, illetve a toll kivételével kapcsolatban azt mondta „mérges voltam, mert rengeteg a munka”.

[11] 2023. március 27-én a bíróság Elnöke a 2023.EI.IV.K.2/2. számú határozatával fegyelmi vétség elkövetésének alapos gyanúja miatt fegyelmi eljárást rendelt el a felperessel szemben, vizsgálóbiztosként tanú3 csoportvezető bírót jelölte ki. Az intézkedés indokolása szerint a felperes a munkaköri leírásában foglalt helyettesítési feladatot megtagadta, más igazságügyi alkalmazottakkal szemben az igazságügyi szervhez és munkaköréhez nem méltó magatartást tanúsítva agresszívan viselkedett, így a fegyelmi vétség elkövetésének alapos gyanúja állt fenn. A felperes a határozatot 2023. március 27-én szabályszerűen átvette, ahogy a vizsgálóbiztos által a 2023. április 6-i vizsgálóbiztosi meghallgatásra küldött idézést is 2023. április 3-án. Az idéző végzés tartalmazta azt a felhívást, hogy a felperes a fegyelmi ügy irataiba betekinthesse, azokról feljegyzést, másolatot készíthesse.

[12] A felperes a vizsgálóbiztosi meghallgatáson az ellátandó feladatok elintézésével kapcsolatban elmondta, hogy titkár1 kérdésére azt válaszolta, hogy „leszarom”, majd hozzátette, „ha megcsináltam a sajátomat, akkor majd ránézek” és mondta bírósági ügyintézőnek, hogy „ne vegye át, mert ez a titkár feladata”. A felperes állította „Ebéd körül folytatódott az események, amikor megint beléptem bírósági ügyintéző szobájába, és láttam, hogy mégiscsak átveszi az iratokat, ettől felment bennem a pumpa, nem voltam nyugodt. Odaléptem bírósági ügyintézőhöz, kikaptam a kezéből a tollat és mondtam, hogy ne csináld...” „titkár1 közben belépett a szobába és (...) szóváltás kerekedett közöttük a titkárral.”

[13] A vizsgálóbiztos 2023. április 14-én kelt iratában értesítette a felperest, hogy április 20-án iratismertetést tart, amelyen a felperes bizonyítás felvételét indítványozhatja, a megküldött jegyzőkönyvekre észrevételt tehet, illetve a fegyelmi ügy irataiba betekinthez, azokról feljegyzést, másolatot készíthet. Az értesítést a felperes 2023. április 17-én szabályszerűen átvette. A felperes jelenlétében az iratokat ismertették, az előterjesztett további bizonyítási indítványát elbírálták.

[14] A vizsgálóbiztos a 2023. április 26-án kelt összefoglaló vizsgálóbiztosi jelentésében javasolta, hogy a fegyelmi tanács a felperes fegyelmi felelősségét állapítsa meg és figyelmeztetés alkalmazása mellett a fegyelmi eljárást szüntesse meg. A jelentés szerint a felperes az iratátvétel megtagadására történt felszólítással és ennek kézről történő toll kirántás nyomatékosításával akarta a figyelmet felhívni a leterheltségükre, amely magatartása az igazságügyi alkalmazottak szolgálati jogviszonyáról szóló 1997. évi LXVIII. törvény (a továbbiakban: Iasz.) 39. § (1) bekezdés c) pontja szerinti együttműködési kötelezettség megszegését jelentette.

[15] A csoport vezetője előtti meghallgatások és a vizsgálóbiztosi eljárás során a felperes nem hivatkozott arra, hogy az eljárások a szakszervezeti tisztviselői, tagi vagy igazságügyi alkalmazotti érdekérvényesítő, illetve véleménynyilvánító szerepével állnak összefüggésben, és azok elfojtására irányultak, vagy ahhoz vezettek volna.

[16] A bíróság elnöke a 2023.El.IV.K.2/19. számú, 2023. április 28-án kelt intézkedésével megbízta a fegyelmi tanács tagjait, tanú4 csoportvezető bírót (a fegyelmi tanács elnöke), tanú5 csoportvezető bírót (a fegyelmi tanács tagja) és tanú6 bírósági titkárt (a fegyelmi tanács tagja). tanú5 a bíróság csoportjának megbízott vezetője, egyben a csoportban tárgyaló bíró volt, aki a felperest köszönés szintjén ismerte; egy munkaértekezleten tapasztalt személyesen olyat, hogy a felperes a klimatizálással kapcsolatban fogalmazott meg javaslatot. tanú5 a fegyelmi tanács tagjaként tárgyilagosan járt el, elfogultnak nem volt tekinthető.

[17] A fegyelmi tanács 2023. május 16-án tartott fegyelmi tárgyalást, annak megkezdését megelőzően körülbelül fél órán át egyeztetést folytattak, korábban a fegyelmi ügyről nem kommunikáltak egymással. Ezen az egyeztetésen tanú5 a felperes szakszervezeti tisztviselői, tagi, érdekérvényesítő vagy véleménynyilvánító igazságügyi alkalmazotti szerepét nem említette, arra nem utalt.

[18] A fegyelmi tárgyalás kezdetén a vizsgálóbiztos ismertette a fegyelmi ügyet és a javaslatát, a felperes a fegyelmi tanács elnökének kérdésére nem kért határidőt arra, hogy átnézze a vizsgálóbiztosi javaslatot, úgy nyilatkozott: „megértettem, hogy mi került rögzítésre”.

[19] A fegyelmi tárgyaláson a felperes maga is állította, hogy 2023. március 3-án titkárl kérdésére tanúl bírósági ügyintéző iratainak feldolgozását érintően azt válaszolta, hogy „leszaram, majd a saját ügyeim elintézését követően megnézem őket,” illetve, hogy „tanúl ügyintéző hiányzott, és vita volt, hogy a feladatait ki fogja elvégezni. Itt főleg az iratok átvételével volt gond”. A felperes a fegyelmi tárgyaláson utalt először arra, hogy szakszervezeti tisztviselő, tag, illetve érdekérvényesítő, véleménynyilvánító igazságügyi alkalmazott és a fegyelmi eljárás megindítására ezen szerepe miatt került sor.

[20] A fegyelmi tanács a 2023. május 16-án meghozott határozatában megállapította, hogy a felperes az Iasz. 39. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerinti fegyelmi vétséget követett el, ezért vele szemben megrovás fegyelmi büntetést szabott ki. A fegyelmi határozat írásba foglalt, kihirdetett rendelkező része és a jogorvoslati kioktatás a tanács tagjainak aláírásával 2023.El.IV.K.2/27-I. számot kapott.

[21] A fegyelmi tanács megállapíthatónak találta, utalva a felperes által elismert tényekre, hogy a felperes 2023. március 3-án a TEAM működésének felügyeletét a csoportvezetés szóbeli utasítása alapján ellátó titkárl kérdésére, hogy mi lesz tanul bírósági ügyintéző iratainak a feldolgozásával, azt válaszolta, hogy „leszaram”. Megállapította továbbá, hogy 2023. március 6-án reggel a felperes felszólította bírósági ügyintézőt, ne vegye át tanul bírósági ügyintéző iratait, mert el fog úszni a saját ügyeivel is. Ezt követően ugyanaznap délután a felperes észrevette, hogy bírósági ügyintéző mégis át akarta venni tanul bírósági ügyintéző iratait, ezt azzal próbálta megakadályozni, hogy indulatosan kikapta a kezéből a tollat, és nyomatékosan, mérgesen, ismételten azt mondta, ne vegye át az iratokat, mert el fog úszni a saját ügyeivel. Megállapította, ezt követően titkárl számonkérte a felperest, miért hívja fel bírósági ügyintéző az iratok átvételének megtagadására, ebből hangos vita alakult ki közöttük. A fegyelmi tanács nem találta megállapíthatónak azt, hogy a felperes bírósági ügyintéző kezére rácsapott, illetve, hogy aktával hátba csapta volna.

[22] A fegyelmi büntetés kiválasztásánál a fegyelmi tanács a felperes terhére értékelte, hogy „a megnövekedett munkateher, illetve a véleménye szerint a munkateherrel arányban nem álló alacsony fizetésből való elégedetlensége okán más igazságügyi alkalmazottat is kötelezettségszegés elkövetésére kívánta rábírní.” Terhére értékelte továbbá, hogy a felperes által „ismert, tudott, az igazságügyi alkalmazottak létszámhelyzete által okozott munkaszervezési nehézségek időszakában követte el a fegyelmi vétségnek minősülő kötelezettségszegéseit. Ennek indoka, hogy éppen ezen munkaszervezési nehézségek idején kell a bírósági szervezetrendszerben szolgálatot teljesítő igazságügyi alkalmazottnak a kötelezettségei megtartására fokozott figyelmet fordítani, nem pedig azt várni, hogy a kötelezettségszegések okán összeomljon a rendszer, amelynek bekövetkeztétől a fegyelmi eljárás alá vont személy a munkateher csökkenését és a javadalmazásban történő pozitív változást reméli”.

[23] A felperes terhére értékelte a fegyelmi tanács azt is, hogy esetében a korábbi teljesítményértékelésekben a magatartási, viselkedési szabályok, szakmai, igazgatási utasítás betartása és az együttműködési készség kompetenciák körében jelöltek meg fejlesztendő

területeket. A határozat záró részében a fegyelmi tanács utalt arra, hogy a felperes egy évig a fegyelmi büntetés hatálya alatt áll, amely alkalmas arra, hogy a felperes „ismételten a magas szakmai színvonalú munkájával, nem pedig a feladatköréhez nem tartozó célok, így a munkateherhez igazodó javadalmazás és a csoport TEAM rendszerének az összeomlásán való ténykedésével tünjön ki a bíróság igazságügyi alkalmazottai közül”.

[24] A fegyelmi határozatot a fegyelmi tanács elnöke foglalta írásba, a tervezetet megküldte a fegyelmi tanács tagjainak, akik arra észrevételt nem tettek, a szöveggel kapcsolatos javaslatuk nem volt.

[25] Az indokolással ellátott határozat száma szintén 2023.El.IV.K.2/27-I. volt. A fegyelmi tanács elnöke 2023. május 23-án adott utasítást a 17. sorszámú irat, a 27. sorszámú jegyzőkönyv, 27-I. sorszámú teljes indokolt határozat kiadására. Az utasítást a kiadó az aláírásával és a bélyegzőlenyomattal igazolva 2023. május 24-i dátumot feltüntetve teljesítette. A térítvevény tanúsága szerint a felperes aláírásával igazoltan ezen iratokat átvette.

[26] A felperes kérelmére 2023. augusztus 29-én a bíróság elnöke intézkedett az indokolással ellátott fegyelmi határozat ismételt kézbesítése iránt.

[27] A felperes igazságügyi alkalmazotti jogviszonya 2023 decemberében megszűnt.

[28] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét megalapozatlannak találta, melyben a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Döntését az Iasz. 39. § (1) bekezdés b) és c) pontjára, 55. §-ára, 61. § (1) bekezdésére, 62. § (1) bekezdésére, 63. § (1) és (2) bekezdésére, 64. § (1) – (3) bekezdésére, 65. §-ára, 66. § (1) bekezdésére, 67. § (2) bekezdésére, 69. §-ára, 70. § (1) bekezdés a) pontjára, 71. §-ára, 72. § (1) és (2) bekezdésére, 73. § (1) és (2) bekezdésére, 74. § (1) bekezdésére, 124. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a munka törvénykönyvéről szóló 2012. I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 7. § (1) – (3) bekezdésére alapította.

[29] Megállapította, hogy a felperes részére a fegyelmi eljárásban az Iasz. szabályainak megfelelően biztosították az iratmegismerési és felkészüléshez való jogát, a tisztességes eljáráshoz fűződő joga ezáltal nem sérült. Az alperes a fegyelmi tanács elnökétől származó irodai utasítással, amelyen a kiadó aláírása és a dátumbélyegző is szerepel, valamint a felperes mint átvevő aláírását tartalmazó térítvevényel igazolta az indokolással ellátott határozat 2023. május 24-én történt kézbesítését. A 2023. augusztus 29-i kézbesítés átirata az ismételt kézbesítésre utalt. A fegyelmi tanács elnöke tanúvallomásában megerősítette, az indokolt határozat 2023. május 23-án rendelkezésre állt, annak kézbesítésére adott utasítást, ezért a bizonyítékok igazolták, hogy az indokolt fegyelmi határozatot a felperessel 2023. május 24-én közltek, ettől ellentéset megalapozatlanul állított a felperes.

[30] tanú5 elfogultságára vonatkozó felperesi kifogást ugyancsak alaptalannak találta. tanú5 tanúként a perben nem vallotta magát elfogultnak, mindezt a fegyelmi eljárásban eljáró további személyek sem támasztották alá. tanú5nak a fegyelmi tárgyalást követően előterjesztett felperesi áthelyezési kérelmével kapcsolatos előadása - amelyet a felperes sem vitatott – az elfogultságot cáfolta. Az a körülmény, hogy a csoport több tagját tartalmazó csoportképen a fegyelmi tanács tagja is szerepel, az elfogultságot ugyancsak nem igazolja, mivel részben továbbra is ebben a csoportban tárgyaló bíró tanú5. Utalt továbbá arra, hogy tanú2 elfogultsága szintén nem volt megállapítható, akinek nem volt szerepe a fegyelmi eljárásban, arra nem volt ráhatása, de tudomása sem.

[31] Hangsúlyozta, a fegyelmi tanács a kötelezettségszegési tényállásokat kizárólag a felperesnek a csoportvezetői meghallgatáson, a vizsgálóbiztosi eljárásban és a fegyelmi tárgyaláson tett egybehangzó elismerése alapján állapította meg, amivel egyező volt a per során tett nyilatkozata is. Ezekre figyelemmel a fegyelmi büntetést az arányos legenyhébb szankcióban szabta ki.

[32] A felperes joggal való visszaélésre történő hivatkozását megalapozatlannak találta, melyben a felperes a fegyelmi büntetés kiszabása alapjául szolgáló tényként a szakszervezeti tisztviselői, tagi, igazságügyi alkalmazotti érdekvégyesítő, véleménynyilvánító szerepének elfojtását, okozott hátránként a határozatot jelölte meg. Az alperes bizonyítási érdeke volt a felperes által előadott tény és hátrány közötti okozati összefüggés hiányának bizonyítása. Az alperes nem vitatta, hogy a felperes szakszervezeti tisztviselői, tagi szerepéről tudomással bírt, a körülményekről azonban a fegyelmi tanács tagjainak nem volt ismerete. Kizárólag tanú5 észlelt egy alkalommal a felperes részéről ilyen nyilatkozatot, amely a fegyelmi tanács tagjai közötti egyeztetésen és a tárgyaláson nem merült fel. A tanúvallomások alapján megállapította, hogy a fegyelmi határozat meghozatalának oka kizárólag az abban megállapított kötelezettségszegések voltak. A vizsgálóbiztos eljárása során a felperes még nem is hivatkozott a szakszervezeti vagy igazságügyi alkalmazotti érdekképviselési, véleménynyilvánító tevékenységére.

[33] A felperes által megjelöltek alapján vizsgálta a fegyelmi határozat 5. oldal 5. bekezdésének és 6. oldal 4. bekezdésének megfogalmazását, különösen utóbbi esetében nyilatkozott úgy a felperes, hogy annak tartalma a joggal való visszaélés megállapíthatóságát önmagában megalapozza.

[34] A tartalmi és nyelvtani értelmezés során nem jutott a felperessel azonos következtetésre. Megítélése szerint egyik részlet sem utalt a felperes szakszervezeti, tisztségviselői, tagi vagy igazságügyi alkalmazotti érdekképviselési, véleménynyilvánító szerepére, csupán a munkateher és az illetmény összegével kapcsolatos elégedetlenségét hangoztató álláspontjáról tartalmazott értékelést, utalást arra, hogy a munkateher elnehezülése és az illetmény alacsony volta sem igazolhatja, nem teheti jogszerűvé a felperes által elkövetett kötelezettségszegéseket.

[35] Arra figyelemmel, hogy a fegyelmi határozatot a fegyelmi tanács elnöke foglalta írásba, és ahhoz a fegyelmi tanács tagjai kiegészítést, módosítást nem fűztek, kiemelkedő jelentőséget tulajdonított a fegyelmi elnöke tanúvallomásának az értelmezés kapcsán. tanú4 elmondása szerint a felperes által külön is kiemelt részleteket azért foglalta az indokolásba, mert a felperes a kötelezettségszegéseit a kevés fizetéssel és a sok munkával magyarázta, amely indokkal nem volt kimenthető a kötelezettségszegés, a fegyelmi tanács elnöke szerint ugyanis az ilyen időszakban kell a kötelezettsége megtartására fokozott figyelmet fordítani. Amellett azt is figyelembe vették, hogy az egyébként magas szakmai színvonalon dolgozó felperes teljesítményértékeléseiben a „magatartási, viselkedési szabályok”, „szakmai, igazgatási utasítás betartása” és az „együttműködési készség” kompetenciák köre volt a felperesnél fejlesztendő terület, amelyre a jövőre nézve fel kívánták hívni a felperes figyelmét. Továbbá amiatt, hogy a megrovással az igazságügyi alkalmazott egy évig a fegyelmi büntetés hatálya alatt áll, a felperes figyelmét a „ne pedig a (...) ténykedjen” fordulattal ugyancsak fel kívánták hívni arra, hogy a mely magatartástól tartózkodjon. Ezt megerősítette tanú5 tanúvallomása is, aki utalt a megrovásnak a büntető eljárások ítéleteiben megjelenő, jövőbeni tartózkodásra történő felhívásokkal való párhuzamára is.

[36] Az elsőfokú bíróság a fegyelmi tanács tagjainak ezen nyelvtani és tartalmi értelmezését elfogadta, azt meggyőzőnek értékelte, mivel kategorikusan, egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a fegyelmi felelősség megállapítására és a büntetés kiszabására kizárólag a tényszerűen megállapított kötelezettségszegések miatt és nem a felperes által hivatkozott mögöttes indok miatt került sor. Ez alapján úgy foglalt állást, hogy a joggal való visszaélés a fegyelmi eljárás megindítása, lefolytatása, a fegyelmi határozat meghozatala, és a büntetés kiszabása során nem nyert igazolást. Az eljárás az Iasz. vonatkozó szabályainak megfelelt és tisztességes volt, a kötelezettségszegő magatartások a legenyhébb fegyelmi büntetés alkalmazását tették indokolttá, amely a kötelezettségszegések súlyával arányosnak minősült.

[37] Az elsőfokú bíróság számot adott a mellőzött bizonyítási indítványokról is.

A felperes fellebbezése

[38] A felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, első- és másodfokú perköltségigénye érvényesítése mellett.

[39] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság döntése jogszabálysértő, az Iasz. 56. § (1) bekezdésébe, 69. § c) pontjába, az Mt. 7. §-ába, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 231. §-ába, az Alaptörvény XXVIII. cikkébe, XXIV. cikkének (1) bekezdésébe és az EJEE 6. cikkébe ütközik.

[40] Kifejtette, a fegyelmi eljárás tisztességtelen volt, a tisztességes eljáráshoz fűződő Alaptörvényben rögzített jogot a fegyelmi eljárásban is alkalmazni kellett volna. Az eljárási garanciák megtartásának elmulasztása kihat az ügy érdemére az ügy kimenetelétől függetlenül. Az iratmegismerési joga sérült azzal, hogy a vizsgálóbiztosi jelentést nem kapta meg, csak a fegyelmi tárgyaláson felolvasták részére, erre figyelemmel felkészülés nélkül tudott csak reagálni. Jogszerűen nemes indulatból, a munkakörülmények javítása, kollégái segítése érdekében járt el, amikor saját ügyei ellátására fókuszált, és mindenkit erre tanított, ahogy ez történt bírósági ügyintéző esetében is. Ilyen viszonyok mellett önmagában az idegessége nem eredményezhetett fegyelmi szankciót, ahogy arra tanú7 a fegyelmi eljárásban hivatkozott. Fizikai inzultus nem történt, kizárólag a tollat kapta ki kolléganője kezéből. Az Iasz. 39. § (1) bekezdés b) és c) pontját nem szegte meg, a helyettesítési rend a vizsgálóbiztosi jelentés szerint is hektikus volt, így azt megszegni sem lehetett, szemben a fegyelmi határozatban és az elsőfokú ítéletben megállapított ködös, a „csoportvezetés szóbeli utasításával kialakított helyettesítési gyakorlat” fordulattal. A „mindenki előbb befejezi a ráosztott ügyeket és nem más helyett bevállalja azt megelőzően másokét” elv ugyanúgy része volt a bizonytalan rendnek, mint a „mindenki mindenkinek bedolgozik” elv, és ez nem sérült volna egy későbbi átvétellel. Hangsúlyozta, az átvétel valójában idő előtti feladatvállalást, feladat kiosztást jelentett. Mindvégig együttműködő volt a munkahelyén, azzal együtt, hogy szóvá tette a rossz munkahelyi körülményeket.

[41] A vizsgálóbiztosi jelentés is a valós TEAM rendszer hiányára tette a hangsúlyt, elismerve, hogy a bírósági ügyintézők a saját irataik feldolgozása után kezdték a hiányzó ügyintéző iratainak feldolgozását, ez volt a szokásjog, amit garantáltan nem szegett meg. Konszolidált körülmények hiányában nem jelent fegyelmi vétséget, eltérő magatartást a tollkikapás, ez részéről valójában figyelemfelhívó jellegű volt.

[42] Az nem vitatta, hogy nyilvánvalóan nem volt szerencsés a „leszarom” szó használata, de az adott helyzetben a folyamatos túlterheltség, stressz miatt indulatszóként hangzott el. A mondat azonban folytatódott „ha a sajátommal végeztem, megnézem” kitéttel és a teljesen felesleges, egyben lekezelő hangnem, a számonkérően elhangzott kérdés volt az, ami kiváltotta az indulatot.

[43] Kiemelte, az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatában – utalva az Öztürk kontra Törökország, Engel és Társai kontra Hollandia, Deweer kontra Belgium ügyekben hozott döntésekre – a fegyelmi eljárás büntető jogi jellegű eljárás, és „kétség esetén a vádlott javára” elv alkalmazandó, abban a hivatalból ítélet helye van, amit a másodfokú bíróságnak is figyelembe kell vennie, amikor az alperesi fegyelmi határozat helytállóságát vizsgálja.

[44] Esetében a fegyelmi vétség alapjául szolgáló alapos gyanú nem állt fenn, a csoport vezetője nem utasította a helyettesítésre, az a munkaköri leírásában szerepelt. A helyettesítés módját a munkavégzés sorrendjét, ütemezését a helyettesítést végzőnek kell

megállapítania. Ez közel 10 éven át a TEAM-ben dolgozó ügyintézők között probléma nélkül megtörtént. A kialakított rendszer alapján elsődlegesen az ismert, saját anyagok feldolgozása történik meg, nem tagadta meg a munka elvégzését, kizárólag a jól bevált gyakorlatnak megfelelően kívánt haladni. Ugyancsak ez indokolta, hogy a még rutintalan ügyintézőt arra hívta fel, hogy az iratot ne vegye át, mivel bírósági ügyintéző még nem bírt azzal a tudással, amely alapján megállapíthatta volna, hogy mely iratok élveznek soronkívüliséget. Az iratok átnézés nélküli papír alapon történő átvétele azt eredményezi, hogy a gyakorlott ügyintéző azt gondolja, nincs benne soronkívüli intézkedést igénylő dolog, ezért az a jó gyakorlat, ha rutinos ügyintéző, bíróság titkár nem tudja átnézni az iratokat, inkább azokat ne vegye át senki. Ezért az „Ne vedd át!” utasítás az adott helyzetben a jó utasítás volt.

[45] Az elsőfokú ítélet megváltoztatását indokolja az a körülmény, hogy a joggal való visszaélés tilalmába ütköző eljárás az elsőfokú bíróság ítéletével szemben bizonyítást nyert. Álláspontja szerint arra nem lehet tanúbizonyítást lefolytatni, hogy egy indoklás rész ne lenne a határozat indoka. A bíróságon belüli érdekképviselési munkájával felettesei mind tisztában voltak, az érdekképviselési szerv vezető tagjaként rendszeresen jelezte a vezetés felé a fennálló problémákat, értekezleteken, gyűléseken felszólalt, észrevételeket tett, kritikákat gyakorolt. A kollégáktól összegyűjtötte a munkakörülményekkel kapcsolatos problémákat, és tolmácsolta a vezetés felé. tanú2 csoportvezető tanúvallomásában kifejezetten említette a petícióként a vezetés felé benyújtott iratot. Az érdekképviselési munka „jutalmaként” a teljesítményértékelésében a szubjektív módon megítélhető pontjai lehúzásra kerültek, ezzel próbáltak nyomást gyakorolni felé, hogy kevesebb kritikát gyakoroljon a munkáltatóját érintően. Ennek ellenére közel 100 %-os munkát végzett több mint 10 éven át, amely éppen azt igazolja, hogy munkáltatójával együttműködött, magatartási problémái nem voltak. Ha az alperes az ügy tényleges gyors, igazságos kivizsgálását tartotta volna szem előtt, már a csoportvezetői meghallgatás során nyilvánvalóvá vált volna, hogy a terhére rótt vádak alaptalanok. Tényállási hiba azon megállapítása az ítéletnek, amely szerint a fegyelmi eljárást megelőző eljárásban ne hivatkozott érdekvédelmi tevékenységére. A vizsgálóbiztosi jelentés kifejezetten azt a megállapítást tette, hogy magatartásával a leterheltségre kívánta a figyelmet felhívni, ebből megállapítható, hogy az érdekvédelmi tevékenységével a munkáltató a fegyelmi eljárás során tudomással bírt.

[46] Elfogadhatatlannak tartotta az elsőfokú ítélet [52] – [60] bekezdésében levont következtetéseit, és a tanúmeghallgatások értékelését. Az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást úgy, hogy az alperes bizonyította a joggal való visszaélés körében az előadott tény és a hátrány közötti okozati összefüggés hiányát. tanú4, a fegyelmi tanács elnöke tanúvallomásában elismerte, arra hívták fel a figyelmét, hogy nem feladata az igazságügyi alkalmazotti javadalmazással kapcsolatos eljárás. A véleménynyilvánítási, illetve érdekképviselési joga nem volt korlátozható sem szakszervezeti tisztviselőként, sem alkalmazottként, az elsőfokú bíróság eljárásával az önkényes mérlegelés tilalma sérült. A tanúvallomás tartalma nem írható felül, a fegyelmi tanács elnökének vallomása nem arról szólt, amit az elsőfokú bíróság rögzített ítéletében, hogy nem jelent mentességet a szabályok betartása alól az alacsony jövedelem, a rossz munkakörülmények, hanem felszólító jelleggel történt a megállapítás: „nem feladata”. Ez azt jelenti, hogy az igazságügyi alkalmazott ne küzdjön a jogaiért, ha tudott, hogy szakszervezeti tisztviselő, ha nem tudott. Ez önmagában a kereseti kérelem megalapozottságát támasztja alá, mivel a fegyelmi tanács elnöke őszintén, saját tekintélyelvű nézetének megfelelően bevallotta a kereseti érvelés lényegi elemét. A

fegyelmi határozatban egyértelműen az érdekérvényesítő, érdekképviselő körében kifejtett munkásságára vonatkozó rosszalló kitétel jelenik meg. Ellenben tanú2 egyértelműen úgy fogalmazott, hogy nem ügködött azon, hogy a TEAM rendszer összeomljon. Az elsőfokú bíróság mérlegelésének súlyos hibája az ítélet megváltoztatása mellett a hatályon kívül helyezésre is lehetőséget ad.

[47] Utóbbi alapjául szolgál az a körülmény is, hogy az elsőfokú eljárásban a tárgyalás nyilvánosságára vonatkozó elv súlyosan sérült, ezáltal a tisztességes eljáráshoz, és az érdemi jogorvoslathoz való joga sérült. Az elsőfokú bíróság a Pp. 231. §-ának és az EJEE 6. cikkét megsértve zárta ki a nyilvánosságot az egész tárgyaláson, e körben utalt a Khrabrova kontra Oroszország ügyben hozott döntésre. A zárt tárgyalás elrendelésére csak azért került sor, mert az alperes szégyellte ezt az ügyet, az alperes jó hírnevének megóvásában megjelölt indok a bírói gyakorlatnak sem felel meg. Alkotmányos jog szükséges, arányos, objektív, ésszerű korlátozása nem merült fel, erre az eljárás bíróság sem utalt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[48] Az alperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a felperes által megjelölt jogszabályhelyeket az elsőfokú bíróság döntése nem sértette.

[49] Teljeskörűen fenntartva az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatait hangsúlyozta, hogy a felperesnek nem sérült az iratok megismeréséhez fűződő joga. Az Iasz. nem írja elő, hogy a vizsgálóbiztosi javaslatot a felperesnek meg kellett volna küldeni, vagy azt ismertetni kellett volna a fegyelmi tárgyalást megelőzően. A vizsgálóbiztos feladatává a jogszabály csupán azt teszi, hogy a munkáltatónak adja át a jelentését. A felperes által tanúsított magatartás alapot adott a fegyelmi eljárás megindítására. A felperes azon magyarázata, hogy magatartását milyen okból tanúsította, nem teszi az ítéletet megalapozatlanná. Az elsőfokú bíróság helyes értékelést adott a felperes fegyelmi határozatban kifogásolt magatartását érintően. A tanúvallomások és az okiratok alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes a fegyelmi eljárásban nem hivatkozott érdekvédelmi tevékenységére, a bíróság döntése nem contra legem, az ítélet a perben értékelt okiratokon és a tanúvallomásokon mint bizonyítékokon alapult. A felperest nem arra szorították, hogy ne küzdjön az igazságügyi alkalmazott a jogaiért, hanem arra, hogy az Iasz.-ban rögzített kötelezettségeit teljesítse.

[50] A felperes nem a tényállás megállapítását (az általa tanúsított magatartásával összefüggésben) kifogásolta, pusztán annak értékelését, a tények tekintetében kétség nem merült fel, amelyet a felperes javára kellett volna értékelni. A teljesítményértékelésre vonatkozó felperesi hivatkozások szintén nem relevánsak, mivel nem a felperes munkateljesítménye volt a per tárgya.

[51] A joggal való visszaélés körében is megalapozott döntést hozott az elsőfokú bíróság, mivel a kötelezettségszegés jogkövetkezményeként döntött a fegyelmi tanács a fegyelmi büntetés kiszabásáról, nem a felperes szakszervezeti vagy érdekvédelmi tevékenységét kívánta szankcionálni. A felperes elsődleges kötelezettségét az Iasz. 39. § b) és c) pontja rögzíti, szakszervezeti és érdekvédelmi tevékenység folytatása nem járhat az Iasz.-ban az igazságügyi alkalmazott számára rögzített kötelezettségek megszegésével, nem adhat alapot az általa tanúsított magatartásra, amely más igazságügyi alkalmazott számára hátrányos volt.

[52] Mindezeket túl megjegyezte, bár a felperes a határozat tartalmát érdemben nem támadta, de az megfelel a jogszabályi követelményeknek, valós, világos, okszerű indokoláson alapul, annak meghozatalát részletes vizsgálóbiztosi vizsgálat és bizonyítás felvétele előzte meg. A legenyhébb joghátrányt alkalmazta, amely arányos és okszerű jogkövetkezménye volt a fegyelmi eljárás során feltárt és bizonyított felperesi megatartásnak, amit a felperes egyébként is elismert a fegyelmi és az elsőfokú eljárás során egyaránt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[53] A felperes fellebbezése nem alapos.

[54] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyes az arra alapított érdemi döntése is.

[55] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által elrendelt zárt tárgyalás miatt nem találta megalapozottnak a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére való hivatkozását, és ezzel összefüggésben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmet.

[56] A Pp. 231. § (1) bekezdése értelmében a bíróság, ha törvény eltérően nem rendelkezik, a felek közötti jogvitát nyilvános tárgyaláson bírálja el és a tárgyaláson hozott ítéletét nyilvánosan hirdeti ki. A (2) bekezdés kimondja, a bíróság hivatalból vagy a fél indokolt kérelmére az egész tárgyalásról vagy annak egy részéről a nyilvánosságot kizárja, ha az minősített adat védelmében üzleti titok vagy törvényben meghatározott más titok megőrzése, a közérkölc védelmében, kiskorú védelmében vagy a fél személyiségi jogainak védelme érdekében indokolt.

[57] Az előbbiek szerint indokolt esetben a nyilvánosság kizárható és zárt tárgyalás rendelhető el a perben. Az elsőfokú bíróság az alperes jóhírnevének védelme érdekében határozott a zárt tárgyalás elrendeléséről. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a felperes által elkövetett fegyelmi vétség alapos gyanúja, annak tárgyalása érintette a bíróság működésével, a személyi és tárgyi feltételek rendelkezésre állásával kapcsolatos kérdéseket, így az ügyteher alakulását, az ügyek elosztását és ennek kapcsán az igazságügyi alkalmazottak között kialakult vitát.

[58] A nyilvános tárgyaláshoz és a nyilvános ítélethez való jog szorosan összekapcsolódik a jogorvoslat hatékonyságával, valamint a tisztességes eljárás és a védelemhez való jog kérdésével. A nyilvánosság minden ügyben, minden fokon és minden eljárási rendben a tisztességes eljárás olyan kiemelt követelménye, amely megvédi az eljárás résztvevőit a titkos eljárásoktól és ítéletektől, ugyanakkor növeli a bíróságokba vetett bizalmat is. A nyilvános tárgyaláshoz való jog sajátos helyet foglal el a tisztességes eljáráshoz való jogon belül. A tisztességes eljáráshoz való jog abszolút érvényű, azzal szemben más jog vagy érdek nem mérlegelhető, ezért számos, más emberi joggal ellentétben nem korlátozható (pl. mások jogainak védelme érdekében a nemzetbiztonság érdekeire hivatkozással). A nyilvános tárgyaláshoz való jog az egyetlen nem abszolút érvényű részjogosítványa a tisztességes eljáráshoz való jognak, ezért az más jog vagy érdek érvényesítése érdekében korlátozható (3375/2018. (XII. 5.) AB határozat).

[59] A fellebbezésben is hivatkozott EJEE 6. cikk (1) bekezdése e körben azt rögzíti, mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott bíróság tisztességesen, nyilvánosan tárgyalja és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában. Az ítéletet nyilvánosan kell kihirdetni, a tárgyalóterembe történő belépést azonban meg lehet tiltani a sajtónak és a közönségnek a tárgyalás teljes időtartamára vagy egy részére annyiban, amennyiben egy demokratikus társadalomban ez az erkölcsök, a közrend, illetőleg a nemzetbiztonság érdekében szükséges, ha e korlátozás kiskorúak érdekei vagy az eljárásban részt vevő felek magánéletének védelme szempontjából szükséges, illetőleg annyiban, amennyiben ezt a bíróság feltétlenül szükségesnek tartja, mert úgy ítéli meg, hogy az adott ügyben olyan különleges körülmények állnak fenn, amelyek folytán a nyilvánosság az igazságszolgáltatás érdekeit veszélyeztetné.

[60] Fentiekből következően a nyilvánosság korlátozása az említett rendelkezések figyelembevételével az ügyben eljáró bíróság mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés. Az adott esetben az elsőfokú bíróság kellő indokát adta a nyilvánosság kizárásának, mivel a fegyelmi eljárásban az igazságügyi alkalmazottak közötti meg nem engedhető fellépés, agresszív magatartás gyanúja is felmerült, továbbá a felperes terhére rótt fegyelmi vétség alapja részben a munkaköri feladatok ellátásának megtagadása volt, amellyel összefüggésben a felperes a saját és más hasonló munkakörű bírósági ügyintézők leterheltségével, a személyi és tárgyi feltételek rendelkezésre állásával kapcsolatban adta elő védekezését.

[61] Az előbbi problémákra is kiterjedő nyilvános tárgyalás keretében folyó bizonyítási eljárás alkalmas az állampolgárok bíróságokba vetett bizalmának megrendítésére,

a hátrányos megítélés előidézésére és a jogi személy jogosult jóhírnevéhez való joga védelmében fellépni. Ezért figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak egyébként mindenben megfelelő, a felek jogait és a fegyveregyenlőség elveit is szem előtt tartó eljárást folytatott le, a másodfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt és a zárt tárgyalás elrendelésével lefolytatott elsőfokú eljárás az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését nem eredményezhette.

[62] Az elsőfokú bíróság az Iasz. 64. § és 65. §-ainak helyes értelmezésével állapította meg az iratismertetéshez való jog sérelmének a hiányát. A munkáltató fegyelmi eljáráshoz kapcsolódó iratismertetési kötelezettségét az Iasz. 64. §-a szabályozza, annak a (2) bekezdése írja elő, hogy a vizsgálat befejezésekor a vizsgálóbiztos a fegyelmi eljárás alá vont személyt és képviselőjét felhívja, hogy a fegyelmi ügy iratainak az ismertetésén jelenjen meg. Az Iasz. 65. §-a szerint a vizsgálónak ezt követően három munkanapon belül kell a fegyelmi ügy iratait a javaslatával együtt átadni a munkáltatónak. Ebből az következik, hogy a vizsgáló által készített javaslatot tartalmazó irat nem tartozik a 64. § (2) bekezdése szerinti iratismertetési kötelezettség alá, azt az Iasz. 67. § (2) bekezdése alapján elegendő a tárgyaláson ismertetni, mint ahogy az jelen esetben is megtörtént. A felperes a fegyelmi tárgyaláson ugyanakkor e javaslat tartalmát megismerte, arra nyilatkozhatott, és sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben nem jelölte meg, hogy egyébként a javaslat ismeretében milyen további nyilatkozatot vagy indítványt tett volna.

[63] Peradat, hogy a fegyelmi tanács által kötelezettségszegésként megállapított magatartásokat a felperes sem vitatta. E szerint a tanúl bírósági ügyintéző iratainak a keresőképtelensége miatt felmerülő feldolgozásával kapcsolatban a felperes a bírósági titkárnak úgy válaszolt, hogy „leszarom, amint lesz időm megcsinálom”, továbbá 2023. március 6-án bírósági ügyintézőt arra szólította fel, az iratokat ne vegye át, majd az átvétel megtörténtét azzal kívánta megakadályozni, hogy a vita hevében idegesen kikapta az ügyintéző kezéből a tollat.

[64] A felperes az Iasz. 39. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerint köteles volt feladatait az esküjéhez híven, a jogszabályok és a munkaköri leírásban foglaltaknak, valamint a vezetői utasításoknak megfelelően a legjobb tudása szerint az elvárható gondossággal és pártatlanul végezni, illetve az igazságügyi szerv feladatainak ellátása érdekében a többi igazságügyi alkalmazottal együttműködni.

[65] A felperes a terhére megállapított cselekményekkel e szabályokat megsértette, mivel bírósági ügyintézőként a munkakörébe tartozott a hiányzó bírósági ügyintéző iratainak is a feldolgozása, továbbá az együttműködési kötelezettségét szegte meg bírósági ügyintéző igazságügyi alkalmazottal szemben tanúsított magatartásával. Mindezekkel a kiszabott, egyébként legenyhébb fegyelmi büntetés arányban áll.

[66] Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, az alperes a visszaélésszerű joggyakorlásra való felperesi hivatkozást cáfolva a perben bizonyította, hogy a felperes szakszervezeti tisztsége és a kiszabott fegyelmi büntetés között nem volt okozati összefüggés. Az elsőfokú bíróság ebben a vonatkozásban is részletes indokát adta a bizonyítékok értékelésének, azzal a másodfokú bíróság is teljeskörűen egyetértett. Kiemeli a másodfokú bíróság továbbá, helyesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság annak, hogy a felperes sem a fegyelmi eljárás alapját képező esemény megtörténte, sem a csoport meghallgatáson, sem a vizsgálóbiztos előtt nem hivatkozott a szakszervezeti, érdekvédelmi tevékenységére a történetekkel kapcsolatban. A felperes a fellebbezésben is úgy fogalmazott, hogy szakszervezeti tisztségviselőként összegyűjtötte a dolgozóktól a munkavégzéssel, a munkakörülményekkel kapcsolatos problémákat és azokat tolmácsolta szóban, írásban a vezetés felé. A fegyelmi eljárás azonban egy munkahelyi konfliktus során tanúsított magatartás miatt indult vele szemben. 2023. március 6-án ugyanis a felperes munkahelyi konfliktus részese volt és nem érdekvédelmi tevékenységet fejtett ki, nyilvánvalóan annak nem minősülhet az, hogy a munkatársát az iratok átvételének megtagadására szólította fel, majd amikor az igazságügyi alkalmazott ezzel ellentétesen cselekedett, vele vitába szállva a bírósági ügyintéző kezéből idegesen kikapta a tollat. A történeteket egyébként a felperes is a fellebbezésben munkahelyi vitaként jellemezte. E konfliktus során a felperes kizárólag az érintett kolléganője eljárását helytelenítette, és azzal kapcsolatosan fejezte ki egyértelmű ellenvetését.

[67] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[68] A másodfokú eljárásra a pernyertes alperes perköltségigényt nem kívánt érvényesíteni, ezért a másodfokú bíróságnak a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése és 82. §-a alapján e körben határoznia nem kellett.

[69] Az illetékekről szóló 1990 évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerint számított, le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a felperes Pp. 525. § (1) bekezdése szerinti munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2025. március 6.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

